

Kinh Tế và Chính Trị ở Hoa Kỳ

Phan Đình Tăng

Sáng hôm nay dậy sớm bấm TV lên thì thấy ngay hình của luật sư Cao Quang Ánh và câu "Joseph Cao is the first Vietnamese elected to US Congress". Đúng là điều tôi mong muốn, nhưng chưa tin 100% là sẽ đến cho tới khi TV nói! Ông Joseph Cao sẽ thay thế cựu dân biểu William Jefferson, một vị dân biểu cựu trào mấy thập niên nay.



Hồi còn làm việc tại Việt Nam, tôi thấy Mỹ thay đổi quá nhiều và đôi khi đột ngột nên hỏi họ, thì người Mỹ trả lời: "Người Mỹ không sợ thay đổi, vì chúng tôi tin là thay đổi mới tiến bộ!". Đang làm việc với cơ quan dân sự USAID (United States Agency for International Development) thì họ cho USAID đi chỗ khác và thay thế bằng Cơ Quan Quân Sự MACV (Military Advisory Command in Viet Nam) gồm cả Công Binh Không Thủy Bộ. Từ đó họ đưa tiền vào như nước và dùng nhà thầu quốc phòng RMK (Raymond, Morrison, Knudsen) để làm công tác. Tôi thấy nhà thầu RMK xây cất tốn tiền, dùng dụng cụ một cách phí phạm nên hỏi họ thì ông Công Binh nói là cái khế ước RMK ký với chính phủ Mỹ là "Cost Plus Fee Contract (CPF)". Tất cả phí tổn (Cost) đều do chính phủ chịu còn tiền lời (Fee) nhà thầu bỏ túi, không bao giờ bị lỗ!

Vì vậy mà dụng cụ của chính phủ mua cho họ dùng, họ dùng cho đã và làm công tác cho

mau, hư thì trả lại cho chính phủ, chính phủ sửa rồi viện trợ cho Việt Nam, rồi mua đồ mới cho họ dùng!?

Sau đó tôi thấy hãng thầu đổi tên là RMK-BRJ (Raymond, Morrison, Knudsen-Brown, Roote & Jones) một người Mỹ cho tôi biết là RMK là thời Tổng Thống Johnson, và BRJ là thời TT Nixon. Tôi thấy bỏ rất nhiều tiền để xây cất một phi trường lớn ở Long Xuyên trước 1975 tốn hơn cả triệu đồng rồi bỏ

luôn. Tôi lấy làm lạ mới hỏi lý do thì họ cho biết là có chương trình chia Việt Nam làm ba phần: Bắc (Cộng Sản), Trung (Trung Lập), Nam (Cộng Hòa). Miền Nam từ Sông Cửu Long tới Cà Mau. Tôi hiểu tại sao họ chống làm cầu Mỹ Thuận mà lại làm sân bay Long Xuyên để thay Tân Sơn Nhất. Nay chương trình ấy bỏ đi nên họ ngưng xây cất phi trường Long Xuyên.

Khi Mỹ bỏ rơi Miền Nam Việt Nam, đọc báo tôi thấy có người hỏi Ngoại Trưởng Henry Kissinger tại sao chính trị Mỹ thay đổi quá vậy: khi muốn chiến tranh thì Tổng Thống Diệm chống cũng bị búng đi, mà khi muốn thôi TT Thiệu cũng phải chạy qua Anh Quốc? Ngoại Trưởng nói: "Ở Mỹ có 4 sức mạnh chính trị:

1. Các Tư Bản bán vũ khí
2. Các Tư Bản bán đồ tiêu dùng
3. Các Đạo Giáo
4. Người Do Thái

Khi 2,3 sức mạnh đi đường nào thì chính phủ đi theo đường ấy!?"

Tôi không dám phê bình, nhưng cá nhân tôi nghĩ là Mỹ theo kinh dịch: "Cùng tất biến, biến tất thông". Đi đường nào có ngõ hẻm cụt thì phải đổi qua đường khác mới đi thông suốt được. Khi kinh tế tài chính bị tắc nghẽn, các ngân hàng phá sản vì người ta sợ mất tiền, rút tiền ra quá nhiều thì chính phủ phải đặt ra FDIC để bảo đảm cho tiền trong nhà băng để người ta khỏi rút ra một lúc quá nhiều.

Khi Tổng Thống Reagan lên đang lo cứu vớt nền kinh tế suy thoái thì bị kẹt vì phải chi tiêu vào Quốc Phòng mới làm dịu được các nhà tư bản. Tổng Thống nghĩ ra một phương pháp là vay nợ để tiêu vào vũ khí, không tăng thuế để



dân có tiền tiêu cho kinh tế lên. Nợ Quốc Gia từ đó gia tăng từ 908 tỉ năm 1980 cho đến nay đã lên 9,008 tỉ năm 2007

Năm	Nợ Quốc Gia
1980	908 tỉ USD
1988	2,602 tỉ USD
1992	4,065 tỉ USD
2000	5,674 tỉ USD
2007	9,008 tỉ USD

Dưới thời TT Reagan nợ Quốc Gia gia tăng (2,602-908)= 1,695 tỉ USD, trung bình mỗi năm gia tăng 212 tỉ USD.

Dưới thời TT George H. Bush NQG gia tăng (4,065-2,602)= 1,483 tỉ USD, trung bình mỗi năm gia tăng 366 tỉ USD.

Dưới thời TT Bill Clinton NQG gia tăng (5,674-4065)= 1,609 tỉ USD, trung bình mỗi năm gia tăng 201 tỉ USD.

Trong 7 năm dưới thời TT George W. Bush NQG gia tăng (9,008-5,674)= 3,334 tỉ USD, trung bình mỗi năm gia tăng 476 tỉ USD.

Nền kinh tế Mỹ Quốc cũng như cả thế giới đang suy thoái ghê gớm. Các ngân hàng sập tiệm càng ngày càng nhiều. Các chứng khoán

xuống dốc: trong vòng 3 tháng xuống gần 30%. Chính phủ bỏ ra hàng trăm tỉ dollars để cứu vớt các ngân hàng.

Trong lúc đó thì 3 hãng sản xuất xe hơi Mỹ cũng xin chính phủ bỏ tiền cứu vớt nếu không họ sẽ đóng cửa tiệm và sa thải nhân viên.

Trong tháng 11 năm 2008 chúng ta phải bầu Tổng Thống thứ 44, thật không ai ngờ là Thượng Nghị Sĩ Barack Obama đảng Dân chủ lại đại thắng qua mặt cả TNS Hillary Clinton và John Mc Cain. Một sự thay đổi chưa chùng thấy, tỏ ra là nền kinh tế chính trị đi vào ngõ cụt phải có sự thay đổi lớn mới "CÙNG TẤT BIẾN và BIẾN TẤT THÔNG".